ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jany Hráchové a soudců JUDr. Jiřího Škopka a Mgr. Miroslava Nováka ve věci

žalobkyně: **L Z**, narozený
bytem
zastoupená advokátem JUDr. Ing. Danielem Prouzou, Ph.D.
sídlem Revoluční 1044/23, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **A Z**, narozený dne
bytem
zastoupený advokátkou JUDr. Katarzynou Krzysztyniak, Ph.D.
sídlem Karlovo náměstí 555/31, 120 00 Praha 2

o výživné nerozvedené manželky, o odvolání žalovaného proti rozsudku Okresního soudu Praha-východ ze dne 30. července 2021, č. j. 36 C 274/2019-279 a proti usnesení téhož soudu ze dne 16. listopadu 2021, č. j. 36 C 274/2019-290,

takto:

I. Rozsudek a usnesení soudu prvého stupně se potvrzují.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na náhradu nákladů odvolacího řízení 41 265,84 Kč k rukám JUDr. Ing. Daniela Prouzy, Ph.D., advokáta, do tří dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

1. Okresní soud Praha-východ (dále jen „soud prvého stupně“) shora označeným rozsudkem uložil žalovanému povinnost přispívat na výživu žalobkyně jako nerozvedené manželky v období od 9. 9. 2019 do 25. 11. 2019 částkou 110 000 Kč měsíčně a v období od 26. 11. 2019 do 31. 8. 2020

Shodu s prvopisem potvrzuje Lucie Lepská.

částkou 180 Kč měsíčně vždy do každého patnáctého dne v měsíci předem. Dlužné výživné za uvedené období ve výši 1 018 787 Kč uložil žalovanému zaplatit jí do tří dnů od právní moci rozsudku (výrok I.). Žalobu do částky 70 000 Kč měsíčně za období od 9. 9. 2019 do 25. 11. 2019 a ve výši 180 000 Kč měsíčně od 1. 9. 2020 do 27. 1. 2021 zamítl (výrok II.). Soud uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobkyni na náhradu nákladů řízení 18 797,93 Kč k rukám zástupce žalobkyně a samostatným usnesením pak uložil žalovanému povinnost zaplatit České republice - Okresnímu soudu Praha-východ na soudním poplatku 15 000 Kč, do tří dnů od právní moci usnesení. Soud vyšel z obsahu žalobních tvrzení, podle nichž se žalobkyně domáhala jako nerozvedená manželka přiznání výživného 180 000 Kč měsíčně počínaje podáním návrhu, tedy dnem 9. 9. 2019, a to až do právní moci rozsudku o rozvodu manželství. Návrh odůvodňovala tím, že v průběhu manželství byla hmotná a kulturní úroveň účastníků rozdílná. Z jejich manželství se narodily 4 děti, a to dne [redacted] dcera I[redacted], dne [redacted] syn Č[redacted], dne [redacted] syn A[redacted] a dne [redacted] syn V[redacted]. Žalovaný je zakladatelem a jediným vlastníkem prostřednictvím společnosti [redacted] společnosti [redacted].cz a.s. s příjmy přes miliardu Kč ročně. Ve společnosti vykonává funkci předsedy představenstva. [redacted]
Poukazovala na to, že v řízení o úpravě poměrů nezletilých dětí sám žalovaný uvedl, že je držitelem dluhopisů v hodnotě 200 000 000 Kč, je majitelem bankovních účtů ve Švýcarsku, na nichž jsou prostředky kolem 20 000 000 Kč. Dále přiznal příjmy z výkonu funkce předsedy představenstva společnosti [redacted].cz v částce 70 000 Kč hrubého měsíčně. Je vlastníkem četných pozemků a nemovitostí zejména bytů a nebytových prostor v Praze, z nichž má příjem z pronájmu kolem 1 000 000 Kč ročně. Ke svým poměrům žalobkyně uvedla, že 9 let působila ve společnosti [redacted].cz a.s., v průběhu manželství však většinu času nepracovala z důvodu péče o 4 nezletilé děti. Ohledně dětí bylo již nepravomocně rozhodnuto o střídavé výchově rodičů a žalovaný měl platit na výživu dětí 170 000 Kč měsíčně a na mimořádné výdaje 200 000 Kč ročně. Žalobkyně je spoluvlastníkem nemovitostí v [redacted] v rozsahu jedné šestiny a v [redacted] v rozsahu jedné třetiny, z nemovitostí žádné příjmy neplynou. V současné době nemá žádné příjmy. Dne 25. 11. 2019 se žalobkyně odstěhovala do pronajatého bytu v [redacted], kde platí náklady 25 až 27 000 Kč měsíčně. Vedle toho má běžné náklady, hradí si náklady za péči psychologa, hraje tenis. Potvrdila, že v průběhu manželství žalovaný hradil veškeré náklady na rodinnou domácnost, hradil jí náklady na tenis, měla k dispozici nejméně 3 platební karty, které žalovanému vrátila. Žalovaný financoval útratu v restauracích, služby kosmetických salonů, nákupy luxusního oblečení a obuvi. Své osobní výdaje v minulosti odhadla na 200 až 400 000 Kč měsíčně. Od roku 2017 žalovaný zasílal žalobkyni omezené množství finančních prostředků, neustále kontroloval její výdaje, a tak došlo k tomu, že byla ekonomicky na žalovaném plně závislá. Žalovaný od počátku nárok neuznával a navrhoval jeho zamítnutí. Potvrdil, že hradil veškeré náklady rodinné domácnosti účastníků, které odhadl na částku přibližně 400 000 Kč měsíčně, hradil veškeré náklady dětí, a to lékařskou péči 15 000 Kč měsíčně, ošacení, školné 12 500 Kč měsíčně, školkovné 14 000 Kč měsíčně, kroužky a další. Rovněž hradil náklady na chůvy v částce 120 000 Kč měsíčně, rovněž potvrdil, že hradil nákupy i volnočasové aktivity žalobkyně, a to zejména tenisu a náklady na rodinné dovolené. Své osobní výdaje odhadl na částku 30 000 Kč měsíčně. Vedle toho hradil žalobkyni i pronájem vozidla v částce 60 000 Kč měsíčně. Za rozhodné období pro posouzení stejné hmotné a kulturní úrovně však pokládal období od 25. 11. 2019, kdy žalobkyně opustila společnou domácnost, do 5. 5. 2020, kdy mělo původně dojít v rámci řízení o rozvod manželství k jednání o rozvodu. Za přiměřenou částku výživného pak pokládal 60 000 Kč měsíčně, kterou platil již dříve či nyní v rámci předběžného opatření. Výdaje žalobkyně podle něj spočívaly především v návštěvách restauračních zařízení, v úhradě benzinu a v návštěvě psychologa. Poukazoval na to, že žalobkyně navázala za trvání manželství mimomanželský vztah s J[redacted] K[redacted], s nímž očekává narození dítěte. Tuto skutečnost žalobkyně nepopřela, upřesnila, že vztah navázala dne 9. 9. 2020. Podle nesporných tvrzení účastníků soud vzal za zjištěný rozsah poskytnutého plnění žalovaným pro žalobkyni od

9. 9. 2019, poslední platba byla dne 3. 2. 2020. Dále bylo nesporné mezi účastníky, že k návrhu žalobkyně bylo dne 9. 4. 2020 vydáno předběžné opatření, kterým bylo uloženo žalovanému přispívat na výživu žalobkyně 30 000 Kč měsíčně, k odvolání žalobkyně bylo toto usnesení změněno Krajským soudem v Praze tak, že žalovanému byla uložena povinnost přispívat na výživu žalobkyně další částkou 30 000 Kč měsíčně, tedy celkem 60 000 Kč měsíčně. Rovněž bylo nesporné, že manželství účastníků bylo uzavřeno [redacted]2011, z něhož se narodily 4 nezletilé děti. V souvislosti s uzavřením manželství pak na základě notářského zápisu z 30. 11. 2011 byla uzavřena smlouva o úpravě budoucích majetkových vztahů v manželství, tzv. předmanželská smlouva, podle níž se účastníci dohodli tak, že ve společném jmění manželů budou pouze věci tvořící obvyklé vybavení domácnosti pořízené za trvání manželství. Ostatní veškerý majetek a závazky budou náležet tomu z manželů, který je nabyl nebo které mu vzniknou jako přírůstek a užitek. Soud v rámci provedeného dokazování provedl důkaz zejména úplným výpisem z obchodní rejstříku společnosti [redacted].cz a.s., přiznáním k dani z příjmu fyzických osob žalovaného za rok 2018, evidenčním listem důchodového pojištění žalovaného za rok 2019, smlouvou o výkonu funkce uzavřené mezi společností [redacted].cz a.s. a žalovaným, včetně dodatků, informacemi o nemovitostech ve vlastnictví žalovaného dostupných na stránkách www.cuzk.cz, fotografiemi z let 2014, 2013, 2015, 2017, 2018 a 2019 o dovolené účastníků a jejich dětí v cizině, fotografiemi o vánočních dárcích a dárcích žalobkyni, fotografiemi kosmetických produktů používaných žalobkyní, přehledem soukromých letů žalovaného společností [redacted] a.s. v letech 2018 až 2020, výpisy z účtů žalovaného u Raiffeisenbank a.s. v období od 1. 1. 2015 do 31. 12. 2020, výpis z účtu žalovaného u ČSOB za období od 1. 1. 2015 do 31. 12. 2020, dalšího výpisu z jiného u Raiffeisenbank a.s. vedeného na oba účastníky za období od 1. 1. 2016 do 31. 12. 2020, výpis z účtu žalobkyně vedeného rovněž u Raiffeisenbank a.s. v období od roku 2013 do roku 2019, dále obsahem spisu Okresního soudu Praha-východ sp. zn. 24 C 217/2019 o rozvod manželství účastníků, opatrovnickým spisem téhož soudu sp. zn. 30 P 160/2020, nájemní smlouvou na bytovou jednotku užívanou nyní žalobkyní v Praze [redacted], účastnickou výpovědí žalobkyně, svědeckou výpovědí I[redacted] H[redacted] K[redacted]. Soud provedl i řadu dalších listinných důkazů. Po provedeném dokazování, dospěl soud k závěru, že účastníci byli manželé, k rozvodu jejich manželství došlo rozsudkem Okresního soudu Praha-východ ze dne [redacted] 2020, č. j. 24 C 217/2019-98, právní moc rozhodnutí nastala 27. 1. 2021. Z manželství se narodily celkem 4 nezletilé děti v letech 2012 až 2017, které byly svěřeny do střídavé péče rodičů, přičemž žalovaný se zavázal dohodou hradit žalobkyni výživné 170 000 Kč měsíčně a na mimořádné výdaje dětí 200 000 Kč ročně. Dále se zavázal hradit další výdaje dětí, a to školné, předškolní aktivity, zdravotní výlohy. Následně došlo ke změně úpravy poměrů dětí tak, že od 2. 6. 2021 byly děti svěřeny do výchovy žalovaného jako otce a žalobkyni byl upraven styk. Rozsudek zatím nenabyl v právní moci. Dále měl za prokázané, že žalovaný je předsedou představenstva společnosti [redacted].cz a.s., do roku 2006 byly jejím jediným akcionářem a v současné době je jediným akcionářem společnost [redacted], se sídlem na [redacted]. Žalovaný má příjem z výkonu funkce předsedy představenstva 70 000 Kč, od 1. 7. 2020 100 000 Kč a od 1. 9. 2020 150 000 Kč měsíčně. Vedle toho má příjmy z pronájmu nemovitostí v částce 1 167 134 Kč a příjem z kapitálového majetku 26 013 Kč za rok 2018. Žalobkyně v minulosti pracovala v rámci společnosti [redacted].cz a.s., v rozhodné době neměla žádné pravidelné a významné příjmy, ze spoluvlastnických podílů na nemovitostech v [redacted] a v [redacted] nemá žádné příjmy. Z dokazování soud uzavřel, že jsou zde zřejmé mimořádné vysoké životní náklady účastníků, běžné bylo poskytování četných půjček třetím osobám žalovaným z jeho účtu, a to ve statisícových až milionových částkách, běžně bylo mezi nimi využívání služeb společnosti [redacted] a.s., poskytující soukromé lety. Dovolené účastníků se často pohybovali několikrát ročně ve statisícových částkách, někdy až v milionové částce. Ve vztahu mezi účastníky pak byly zřejmé převody mezi účtem žalovaného a účtem žalobkyně v minulosti i ve stotisícových částkách, později v desetitisícových částkách několikrát měsíčně. Od června 2019 žalovaný zasílal žalobkyni denně 2 000 Kč, od září 2019 14 000 Kč týdně, od dubna 2020 hradí výživné v souladu s

předběžným opatřením. Ve společné domácnosti účastníci nežijí od 25. 11. 2019, kdy žalobkyně odešla. Nárok žalobkyně soud posoudil podle ustanovení § 697, § 913 a podle § 2 odst. 3 zákona č. 89/2021 Sb., občanského zákoníku. Žalobkyně v řízení prokázala v rozhodném období od 9. 9. 2019 do právní moci rozsudku o rozvodu manželství hmotnou a kulturní nerovnost mezi účastníky a v této souvislosti poukázal na rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 2822/16a tam vyslovené právní názory. Žalovaný nepochybně disponuje velkým majetkem nejen v podobě jím vlastněného nemovitého majetku, ale i dalšího majetku v podobě finančních prostředků, který mu umožňuje vést velmi nákladný způsob života. Je proto zřejmé, že jím v řízení doložené příjmy a přiznané finanční prostředky by mu nepostačovaly k úhradě těch měsíčních nákladů, jak je sám uvedl, tedy bez existence dalšího majetku. Stěží by žalovaný mohl financovat mimořádné výdaje domácnosti, vysoké náklady na chůvy, poskytování osobních půjček třetím osobám a financování soukromých letů a nákladné rodinné dovolené. Zdůraznil, že ze své pozice předsedy představenstva společnosti má navíc široký přístup k užívání majetku ve vlastnictví společnosti, tedy vozidel a elektroniky pro svoji potřebu a po určitou dobu tento benefit využívala i žalobkyně, což popsala i svědkyně H[redacted] K[redacted]. Dále soud přihlédl k tomu, že možnost výdělečné činnosti žalobkyně byla výrazně omezena, a to s ohledem na počet a věk nezletilých dětí a zdravotní problémy nejmladšího syna V[redacted], když až do prosince 2020 byly děti ve střídavé výchově účastníků, a to i přes pravidelnou výpomoc chův. Z uvedené situace tedy jednoznačně vyplývá výrazná finanční závislost žalobkyně na žalovaném v průběhu manželství, a to i v rozhodném období. I přes provozování určité výdělečné činnosti žalobkyní pak byly majetkové rozdíly mezi účastníky velmi markantní. Přihlédl k tomu, že až do listopadu 2019, kdy žalobkyně opustila společnou domácnost, žalovaný prováděl úhrady žalobkyni i na konkrétní útraty (restaurace, psycholog a podobně), poté již nikoliv. Tím byla navozena silná ekonomická nerovnováha mezi účastníky a závislost žalobkyně na žalovaném. Tato ekonomická závislost byla v rozporu s principem rovnosti postavení manželů zakotvená v § 687 zákona. Soud v řízení nezjistil, že by se v rozhodné době dopustila žalobkyně takového chování vůči žalovanému, které by nezasluhovalo zákonnou ochranu její pozice manželky. Až do 31. 8. 2020 tedy neshledal žádné jednání, které by bylo možné charakterizovat jako rozporné s dobrými mravy. Takovým jednáním pak nebylo samotné opuštění domácnosti, které bylo především důsledkem vyhrocení vztahu mezi účastníky a jejich odcizením. Takovým jednáním pak nebylo ani obstrukční jednání žalobkyně v řízení o rozvod manželství, kterým měla prodloužit trvání manželství účastníků. Z obsahu spisu sp. zn. 24 C 217/2019 je totiž zřejmé, že první jednání se mělo konat 6. 5. 2020, bylo odvoláno soudem v souvislosti s nesprávným způsobem předvolání soudu k jednání. Ke zpětvzetí návrhu na rozvod manželství pak došlo podáním ze dne 5. 5. 2020, o němž bylo rozhodnuto tak, že zpětvzetí návrhu není účinné. Teprve skutečnost, že žalobkyně počátkem měsíce září 2020 navázala partnerský vztah s jiným mužem, se kterým následně otěhotněla, pokládal soud za významnou pro posouzení dalších nároků žalobkyně. Uzavřel proto, že nelze po žalovaném spravedlivě žádat, aby i nadále hradil žalobkyni její náklady na život s jiným partnerem. Proto od 1. 9. 2020 až do právní moci rozsudku o rozvodu manželství nárok žalobkyni na výživné nepřiznal. Při úvaze o konkrétní výši výživného, kdy zákonným kritériem rozsahu je požadavek, aby hmotná a kulturní úroveň obou manželů byla zásadně stejná, pak měl soud především za prokázané (žalovaný nic v tomto směru netvrdil), že by došlo k poklesu jeho hmotné a kulturní úrovně, společnost [redacted].cz a.s., v jejímž čele žalovaný stojí, zažívá i díky pandemické situaci výrazný ekonomický vzestup, což je obecně známá skutečnost. Ze zjištěných plateb z účtu žalovaného je tak zřejmé, že žalovaný je schopen financovat svůj dosavadní nákladný život, což je viditelné, například i ze sdělení společnosti [redacted] a.s. o čerpání služeb společnosti žalovaným v prosinci 2020, kdy uhradil za soukromé lety přibližně 1 000 000 Kč, ačkoliv z jeho účtů tato úhrada viditelná není. Žalovaný devalvoval finanční podporu žalobkyně zvoleným způsobem přidělování finančních prostředků, protože tím ztěžoval svobodnou úhradu výdajů, na které byla v průběhu jejich manželství žalobkyně zvyklá a která byla pro oba účastníkem dosud běžná. V řízení bylo prokázáno, že v období od 9. 9. 2019 do

25. 11. 2019 žalobkyně sdílela rodinnou domácnost účastníků, jejíž náklady hradil v plném rozsahu žalovaný, a to nejen náklady bydlení, ale i rodinné nákupy a i částečně doložené výdaje žalobkyně. Od 25. 11. 2019 tyto výdaje již žalobkyni nehradil. Výdaje žalobkyně tak poté spočívaly zejména v nákladech na pronájem bytu, dále na běžných nákladech na ošacení, stravu a jízdné. Ačkoliv žalobkyně deklarovala, že později své výdaje přizpůsobila novým podmínkám, lze vycházet z toho, že výše těchto běžných nákladů vzhledem k životní úrovni účastníků nastavené během manželství se pohybovala v daleko vyšších částkách. Proto za uvedené období od 9. 9. 2019 do 25. 11. 2019 soud za přiměřenou částku na výživném shledal částku 110 000 Kč měsíčně, která zohledňuje financování rodinné domácnosti a bydlení ve společné nemovitosti v [redacted], poskytnutí vozidla žalobkyni pro potřeby nezletilých dětí a hrazení jejích dalších, byť kontrolovaných, výdajů. Od 26. 11. 2019 pak již žalobkyně nepožívá benefitu společného bydlení, rodinných nákupů a ani konkrétních výdajů. Pro potřeby nezletilých dětí zůstalo žalobkyni k dispozici vozidlo, finanční potřeby se žalobkyni zvýšily a proto od 25. 11. 2019 za odpovídající shledal částku 180 000 Kč měsíčně. Při nesporném zjištění, kolik žalovaný na výživu žalobkyni v rozhodném období poskytl, tak z celkové částky přiznaného výživného za uvedené období ve výši 1 928 667 Kč, pak žalovaný prokázal, že celkem zaplatil na výživu žalobkyně 909 880 Kč a dluh na výživném proto činí pouze 1 018 787 Kč, který mu uložil s ohledem na jeho majetkové poměry zaplatit v pariční lhůtě tří dnů. S ohledem na rozhodnutí ve věci samé pak soud rozhodoval o nákladech řízení mezi účastníky, a to při částečné úspěšnosti žalobkyně, podle § 142 odst. 2 o. s. ř. Soud přihlédl k uplatněnému nároku, kdy žalobkyně celkem požadovala na výživném 2 988 774 Kč za období od 9. 9. 2019 do 27. 1. 2021. Úspěchem ve věci bylo přiznání částky 1 558 787 Kč celkem, úspěchem žalovaného bylo pak zamítnutí žaloby v rozsahu částky 1 429 987 Kč. Výsledkem pak je úspěch žalobkyně v rozsahu 4,31 % nákladů. Tyto náklady jsou tvořeny odměnou za zastupování advokátem, kdy hodnota jednoho úkonu činila 20 260 Kč z požadované tarifní hodnoty, a to celkem za 19 úkonů právní služby, jejichž podrobný rozpis soud pojal do bodu 45 svého odůvodnění. Vedle toho náležela žalobkyni náhrada hotových výdajů za 19 úkonů po 300 Kč a dále náhrada za promeškaný čas 2 × 100 Kč. Spolu s daní z přidané hodnoty pak celkové náklady představovaly částku 436 144,50 Kč, poměrná část z toho činí částku 18 797,93 Kč. O způsobu a lhůtě k plnění pak bylo rozhodnuto podle § 149 odst. 1 a § 160 o. s. ř. Soud nepřiznal jako neúčelně vykonané odměnu za další úkony ze dne 16. 3., 31. 3. 2020, dále za výzvy z 18. 3. a 14. 4. 2020, jakož i náhradu cestovních výloh s tím, že podle evidence advokátů vedených Českou advokátní komorou má zástupce žalobkyně sídlo v Praze 1.

2. Samostatným usnesením pak soud uložil žalovanému povinnost zaplatit České republice na účet Okresního soudu Praha-východ na soudním poplatku 15 000 Kč, když v řízení je žalobkyně ze zákona osvobozena od placení soudních poplatků podle § 11 odst. 2 písm. c) zákona. Soudní poplatek při výživného nad 50 000 Kč činí 1 % z přiznané částky, maximálně však 15 000 Kč. S ohledem na toto ustanovení bylo rozhodnuto o této poplatkové povinnosti žalovaného.

3. Proti rozsudku soudu prvého stupně i proti samostatnému usnesení podal v otevřené lhůtě žalovaný odvolání. Soudu vytýkal, že na základě jím provedených důkazů dospěl k nesprávným skutkovým zjištěním, navíc neúplně zjistil skutkový stav, když neprovedl veškeré důkazy potřebné k prokázání věci. Zásadně soudu vytýkal, že rezignoval na povinnost zjistit majetek, majetkové poměry i životní náklady žalobkyně. Soud své rozhodnutí odůvodnil pouze tím, že majetek žalovaného je nadprůměrný, a pak náleží žalobkyni nadprůměrné výživné bez zohlednění reálnosti jejích tvrzených výdajů. Žalobkyně pouze tvrdila, avšak neprokázala nakupování luxusní kosmetiky či obuvi, neprokázala žádné mimořádné výdaje či nákladný životní styl, který by odůvodňoval výživné 180 000 Kč měsíčně, vyjma zahraničních dovolených. Namítal, že aby soud mohl určovat výši výživného, měl zjistit, zda taková potřeba skutečně existuje, případně z jakého důvodu manželka není schopna ani ochotna se sama živit. Měl proto vyzvat soud žalobkyně k tvrzení rozhodných skutečností. Žalobkyně je spoluvlastnicí nemovitostí v [redacted] a v [redacted]

[redacted] a náleží jí zisk z těchto nemovitostí přibližně 180 000 Kč ročně. Dále žalobkyně vydala 40 000 knih o postavičce [redacted], kdy 36 000 kusů knih nebylo prodáno, proto by mohla získat prodejem těchto knih částku nejméně 3 600 000 Kč. Za období jednoho roku měla k dispozici sama částku 60 000 Kč měsíčně, kterou jí poukazoval žalovaný jako výživné nerozvedené manželky. Tuto částku utratila celou, rovněž utratila částku ve výši nejméně 2 240 000 Kč, která byla k jejím rukám hrazena jako výživné pro děti. Poukazoval na ustanovení § 690 občanského zákoníku, když v řízení bylo prokázáno, že žalobkyně nikdy nepřispívala na potřeby rodiny, nikdy osobně nepečovala o nezletilé děti a v období, kdy tak činit měla, nečinila, ohrozila je i na životě a zdraví, kdy se uvedla do stavu silné opilosti. V důsledku nadměrného požívání alkoholických nápojů byla u nezletilé L[redacted] diagnostikována posttraumatická stresová porucha a věc je řešena i OSPOD. Je přesvědčen, že ze strany žalobkyně se jedná zjevně o zneužití práva, a to nejméně od 5. 5. 2020, kdy na den 6. 5. 2020 bylo nařízeno jednání o rozvod manželství k návrhu žalobkyně. Žalobkyně však vzala svůj návrh zpět, do usnesení soudu podala odvolání, a to pouze proto, aby čerpala výživné pro nerozvedenou manželku co nejdelší dobu. Je přesvědčen, že výživné by nemělo být za období po 5. 5. 2020 přiznáno vůbec. Dále má za to, že přiznání výživného za období do 25. 11. 2019 je excesem. Do té doby žalobkyně čerpala stejnou hmotnou a kulturní úroveň jako žalovaný, sdílela s ním společnou domácnost, nenesla žádné náklady a měla k dispozici vše, co potřebovala. Žalobkyně mohla cestovat a bez omezení užívat osobní automobil až do května 2020. Rovněž zcela nesprávně soud hodnotil lety soukromým letadlem a neodlišoval lety s nezletilými od letu samotného žalovaného či letu žalobkyně. Soud měl zásadně oddělit dovolené a životní náklady činěné pro rodinu od nákladů učiněných toliko pro žalobkyni. Ohledně potřeb žalobkyně nebylo v řízení nic relevantního zjištěno. Skutečnost, že žalovaný má velký majetek, sama o sobě neznamená, že tento majetek je utrácen stylem, jak to navodila žalobkyně. Poukazoval na slyšenou svědkyni, podle níž se žalobkyně neoblékala do drahých věcí, kupovala si obyčejné šperky a rodina jako celek nevedla marnivý život. Nejvýznamnější náklady rodině činily náklady na nezletilé, tedy na chůvy a dovolené, náklady na správu a údržbu domu. Soud nekriticky uzpůsobil provedené dokazování potřebě obhájit své rozhodnutí, nezkoumal, které náklady byly vynaloženy na životní úroveň rodiny, které byly vynaloženy na stejnou kulturní a hmotnou úroveň žalobkyně a žalovaného a které byly vynaloženy na investice, které mají generovat zisk, z nichž žalovaný uspokojoval potřeby rodiny a svých dětí. Je přesvědčen, že zásada předvídatelnosti rozhodnutí v daném případě byla porušena a v této souvislosti poukázal na rozhodnutí Obvodního soudu pro Prahu 6, sp. zn. 10 C 111/2005 a na ně navazující rozhodnutí Městského soudu v Praze z 22. 4. 2009, č. j. 39 Co 502/2008-210. Je tedy přesvědčen, že žalobkyni nenáleží výživné vyšší než 60 000 Kč měsíčně, které hradil i před podáním žaloby. Navrhl, aby odvolací soud změnil napadené rozhodnutí tak, že žalobu zcela zamítne a jemu přizná právo na náhradu nákladů řízení.

4. Na podané odvolání reagovala žalobkyně vyjádřením. S rozhodnutím soudu prvého stupně se zcela ztotožnila. Je přesvědčena, že rozhodnutí netrpí žádnými vadami, které jsou namítány v odvolání. Soud provedl rozsáhlé dokazování, kterým byly prokázány veškeré pro věci relevantní a potřebné skutečnosti. Z odvolání žalovaného není patrné, které konkrétní jím navrhované důkazy provedeny nebyly, což mělo způsobit nedostatečné prokázání rozhodných skutečností. Námitky žalovaného se vesměs týkají příjmů a majetkové situaci žalobkyně, přičemž důkazy k nim nebyly ani žalovaným navrhovány před koncentrací řízení soudem prvého stupně. Žalobkyně v řízení prokázala, že z jejího spoluvlastnictví nemovitostí v [redacted] a [redacted] v rozhodné době jí neplynul žádný příjem, což vyplynulo i z obsahu jejích účtů. Pokud poukazuje žalovaný na 36 000 kusů dosud neprodaných knih, jejichž autorkou je žalobkyně, tyto knihy byly prodávány přes internetový obchod [redacted]cz. Podstatná je však skutečnost, že neprodané knihy žádný zisk žalobkyni dosud nepřinesly, a proto nelze kalkulovat hypotetickou částkou zisku. Rozhodně jako liché pokládá námitky žalovaného týkající se její role ve společné domácnosti a péči o děti. Nesouhlasí s tvrzením žalovaného, že o děti žalobkyně nepečovala. Poukazovala na jednání žalovaného, kterým v průběhu manželství dlouhodobě vyvolával ekonomickou závislost

žalobkyně na něm, opakovaně ji blokoval platební karty, vyžadoval zdůvodnění zcela běžných výdajů na nákupy denní potřeby a služeb, zasílání účtenek od běžných výdajů nebo detailní zdůvodnění plánovaného výdaje. Naproti tomu poukázala na jednání žalovaného, který se rozhodl o provedení oprav a údržbě společného domu bez předchozího souhlasu žalobkyně, aby jí pak mohl vyzvat k úhradě částky 1 519 904,59 Kč. Rozhodně nesouhlasila s tvrzením žalovaného, že dlouhodobě požívala alkoholické nápoje a v této souvislosti poukázala na výsledek opatrovnického řízení vedeného u soudu prvého stupně pod sp. zn. 30 P 160/2020 a u Krajského soudu v Praze pod sp. zn. 101 Co 308/2021, kdy bylo prokázáno, že žalobkyně žádnými dlouhodobými problémy spojenými s nadměrných požíváním alkoholu, netrpí. Měla za to, že v průběhu řízení byly jednoznačně prokázány její životní náklady a rozhodně se ohradila proti tvrzení, že se řízení o rozvod manželství snažila účelově prodloužit s cílem prodloužit trvání nároku na výživné manželky. Protože v řízení vyšlo najevo, že veškeré finance v manželství účastníků řídil žalovaný a výdělkové možnosti žalobkyně byly značně limitovány skutečností, že byla matkou čtyř nezletilých dětí, a běžný život žalobkyně byl žalovaným omezován, takže nelze v daném případě hovořit o shodné hmotné a kulturní úrovni manželů. Navrhla proto, aby rozsudek byl jako věcně správný potvrzen a žalovaný byl zavázán nahradit jí náklady odvolacího řízení.

5. Krajský soud v Praze jako soud odvolací po zjištění, že bylo podáno včasné odvolání oprávněnou osobou, přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které mu předcházelo v souladu s ustanovením § 212, § 212a odst. 1,3, 5 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu v platném znění (dále jen „o. s. ř.“).

6. Odvolání žalovaného není důvodné.

7. Občanský zákoník č. 89/2012 Sb. účinný od 1. 1. 2014, který na poměry účastníků dopadá (§ 3028 odst. 2), výslovně zakotvuje v § 687 rovné postavení obou manželů za trvání manželství. Tím je rozvinuta ústavní zásada o rovnosti před zákonem, která vychází z čl. 1 a 3 Listiny základních práv a svobod. Tato zásada se pak mimo jiného promítá i do majetkové sféry postavení manželů a je vyjádřena v § 690 zákona, podle něhož každý z manželů přispívá na potřeby života rodiny a potřeby rodinné domácnosti podle svých osobních a majetkových poměrů, schopností a možností tak, aby životní úroveň všech členů rodiny byla zásadně srovnatelná. Poskytování majetkových plnění má stejný význam jako osobní péče o rodinu a její členy. Zásada rovnosti mezi mužem a ženou v manželství v tom smyslu, že oba mají stejná práva a povinnosti se prosadí i v ustanovení § 697 o výživném mezi manžely. I zde zákon výslovně stanoví, že vzájemnou vyživovací povinnost mají manželé v rozsahu, který oběma zajišťuje zásadně stejnou hmotnou a kulturní úroveň. Předpokladem pro uplatnění vyživovací povinnosti mezi manžely je situace, že jeden z manželů není schopen zajišťovat své potřeby nebo v případě, že oba jsou schopni zajišťovat své potřeby, ale v rozdílné míře. Na institut vyživovací povinnosti mezi manžely je však třeba pohlížet jako na součást celého komplexu majetkových vztahů v rodině v rámci uspokojování a obstarávání potřeb rodiny a úpravy vyživovací povinnosti rodičů k dětem. Při úvaze o naplňování majetkového společenství manželů při zásadě rovnosti, mezi nimi pak nelze pominout, že zásadním je také dohoda manželů či rodiny o způsobu rozhodování o záležitostech rodiny, tedy včetně dohody o plnění povinností spojených s rodinou výlučně či převážně osobní péčí, zapojení partnera do ekonomického procesu, jehož produktem jsou majetkové hodnoty sloužící pro potřeby rodiny a podobně. Odvolací soud je přesvědčen, že ze všech těchto shora uvedených hledisek se soud prvého stupně důvodností nároku žalobkyně na výživné nerozvedené manželky náležitě zabýval. Skutková zjištění soudu prvého stupně, která vyplývají především z obsahu listinných důkazů (zejména stavy účtů žalobkyně v rozhodném období zejména let 2017 až 2019, stav na účtech žalovaného ve stejném období, prokazované příjmy žalovaným vyplývající z daňového přiznání a smlouvy o výkonu činnosti pro společnost [redacted].cz a.s.), jakož i z tvrzení žalovaného o způsobu fungování jejich majetkového společenství, včetně zjištění opatrovnického soudu v řízení o úpravu poměrů nezletilých dětí účastníků, pokládá odvolací soud za souladná a správná, která mají oporu v těchto provedených důkazech.

Tyto stěžejní důkazy pak převzal pro své rozhodnutí i v odvolacím řízení. Ačkoliv soud prvého stupně provedl daleko ve větším rozsahu dokazování, některé důkazy pro věc nebyly významné a proto je a ani odvolací soud ve svém rozhodnutí dále hodnotit nebude.

8. Za klíčové pokládá odvolací soud nesporné zjištění, že za trvání manželství se účastníkům narodily 4 nezletilé děti, poslední v roce 2017, když je nepochybné, že žalobkyně se věnovala péči o tyto nezletilé děti, a to i za té situace, kdy nebylo sporu o tom, že v rodině se výrazně do péče o děti zapojovaly placené chůvy. Ostatně péče žalobkyně o děti, kterou nyní žalovaný zcela popírá, vedla nepochybně k uzavření dohody účastníků jako rodičů v řízení o úpravu poměrů jejich nezletilých (se souhlasem OSPOD) a o jejich střídané výchově již od listopadu 2019 a to po týdenních intervalech (viz původní rozsudek OS Praha – východ č. j. 14 Nc 2639/2019-293). Pokud se žalobkyně v posledním období společného soužití nezapojila do pravidelné pracovní činnosti, tak především pro péči o společné nezletilé děti, a také nepochybně se souhlasem žalovaného, když v řízení nebylo zjištěno, že by proti tomu (že není pracovně vytížena) žalovaný brojil. Bylo to tedy nepochybně po vzájemné dohodě manželů jako rodičů jejich dětí (§ 692). Ostatně model střídavé výchovy a to dokonce již po 3 dnech byl následně nastolen rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 1. 12. 2021, č. j. 101 Co 308/2021-1072, který znovu o úpravě poměrů nezletilých dětí účastníků rozhodoval. Z obsahu odůvodnění tohoto rozhodnutí, jež žalobkyně poskytla i odvolacímu soudu při jednání, plyne, že opatrovnický odvolací soud vyhodnotil oba rodiče schopnými vychovateli, kteří jsou schopni zajistit v rámci svých ekonomických poměrů výchovu dětí. Ani kolizní opatrovník nezpochybňoval v rámci tohoto opatrovnického řízení rodičovské kompetence žalobkyně jako matky. Tvrzeným požíváním alkoholických nápojů se i opatrovnický soud zabýval, když neshledal oprávněnost tohoto tvrzení a incident z listopadu 2020 vyhodnotil jako ojedinělý. Pokud jde o majetkové poměry účastníků a celé rodiny, pak správně soud prvého stupně nemohl uvěřit žalovanému, který na podporu závěru o majetkové situaci rodiny poukazoval pouze na příjmy z pronájmu svých nemovitostí a na příjem z činnosti pro společnost [redacted]cz a.s., neboť v tomto souhrnu prokazovaných příjmů, by nebyl schopen financovat chod rodiny v tom rozsahu, jak sám opakovaně ve svých podáních k žalobě tvrdil, když uváděl, že hradil veškeré náklady spojené provozem domácnosti, domem, zahradou, s péčí o děti, s jejich aktivitami, s náklady na jídlo a na dovolené celkem částkou 400 000 Kč měsíčně. Pokud se žalobkyně soustavně žádné výdělečné činnosti nevěnovala, pak majetková úroveň rodiny byla určována především poměry žalovaného, respektive jeho možnostmi a schopnostmi. Rovněž nelze pominout, že to byl právě žalovaný, kdo vyšší standardy rodiny, tak jak na ně poukazovala žalobkyně, nastavil svým vlastním jednáním. V této souvislosti proto odvolací soud poukazuje na zjištění vyplývající z obsahu výpisu z účtu žalobkyně u společnosti Raiffeisenbank a.s., mezi lety 2015 až 2019, kdy žalovaný posílal ze svého účtu č. 527009028/5500 žalobkyni různě vysoké částky (např. v roce 2015 jednorázově v březnu 300 000 Kč, celkem v tomto roce přes 630 000Kč, v roce 2016 jednorázově 500 000 Kč, v roce 2017 celkem 310 000 Kč v období měsíců března až srpna a v roce 2019 jen za první 4 měsíce celkem částku 345 000 Kč). Některé platby byly dokonce žalovaným jako plátcem označeny, např. poznámkou „na výdaje a pěkné oblečeníčko“ nebo „na prosincové útraty“ a podobně. Z výpisu z účtu žalobkyně pak dále plyne, že platební kartu k tomuto účtu poměrně často žalobkyně používala i v cizině (nejvíce Itálie, Rakousko), což dokládá, že rodina, případně jen žalobkyně byla poměrně často na dovolené v cizině. Ostatně k dovoleným zejména soukromou leteckou společností již přihlédl soudem prvého stupně při úvaze o výši hmotné a kulturní úrovně. Proto i tyto výdaje spojené pouze s dopravou např. v roce 2018 letecky ve výši téměř 640 000 Kč, v roce 2019 ve výši 114 000 Kč a v roce 2020 téměř 1 000 000 Kč určovaly a zásadním způsobem ovlivňovaly pohled na hmotnou a kulturní úroveň; nelze proto oddělovat, jak to činí žalovaný, náklady vynaložené jen na dovolené dětí a na náklady pro žalobkyni. Žalovaný se velice podrobně vyjadřoval k financování rodiny a k jednotlivým nákladům, které pravidelně měsíčně za trvání soužití hradil. Ačkoliv uvedl, že měsíčně vynakládal na potřeby rodiny, jakož i na potřeby žalobkyně a potřeby své celkem 400 000 Kč, pak fakticky se muselo jednat o podstatně vyšší

částku. Žalovaný podrobně rozvedl, že náklady na dům, péči o zahradu, provoz domácnosti, média činil měsíčně 56 500 Kč. Nesporné bylo to, že hradil sám 120 000 Kč měsíčně na chůvy, sám ohodnotil náklady na aktivity dětí částkou 14 000 Kč měsíčně, na léky a jiné potřeby dětí 15 000 Kč měsíčně a na jídlo pro rodinu v době společného soužití 30 000 Kč měsíčně. Své osobní potřeby ohodnotil částkou 30 000 Kč měsíčně. Vedle toho hradil žalobkyni různě vysoké částky na její potřeby, po vydání předběžného opatření, dokonce 60 000 Kč měsíčně a rovněž hradil nájem vozidla, který žalobkyně pro potřeby, zejména dětí, používala také částkou 60 000 Kč měsíčně. Výčet těchto položek pak měsíčně činí 385 500 Kč, tedy jde o plnění, které sám žalovaný podrobně vyčíslil ve svém vyjádření k žalobě. V této částce pak nejsou zahrnuty žádné náklady na společné aktivity, společné dovolené, ačkoliv je zřejmé, že za trvání společného soužití rodina tyto dovolené často absolvovala. Lze jen těžko uvěřit, že by na tyto dovolené měsíčně postačovala částka 15 000 Kč. Žalovaný však musel disponovat volnými prostředky měsíčně v daleko vyšší míře, zvláště když vedle jím tvrzeným nákladů ve výši 400 000 Kč měsíčně byl schopen a zavázal se platit na základě dohody rodičů na děti celkem 170 000 Kč, a vedle toho se ještě zavázal mimořádně hradit 200 000 Kč ročně na další potřeby dětí, což však nezahrnovalo úhradu nákladů na zdravotní péči, úhradu školních a předškolních potřeb, docházky do předškolního a školního zařízení, tak jak vyplývá z obsahu dohody rodičů, která byla rozsudkem opatrovnického soudu dne 3. 2. 2020 pod č. j. 14 Nc 2639/2019-293, schválena. Nelze pominout ani plnění na účet žalobkyně v roce 2019 (od ledna do dubna) průměrně ve výši 85 000Kč měsíčně (tedy kolem 25 000Kč nad jím uvedený rámec částky 60 000 Kč). Promítnuto do poměrů rodiny to znamená, že žalovaný vedle částky 400 000 Kč, kterou nadále, tak jak byla shora rozvedena, hradil, pak byl schopen plnit ještě dalších nejméně 190 000 Kč měsíčně (200 000 Kč ročně představuje částku zhruba 20 000 Kč měsíčně), respektive nejméně další částkou 215 000 Kč; aniž by do těchto nákladů byly zahrnuty časté dovolené či jiné společné aktivity rodiny (tedy žalobkyně, žalovaného a jejich dětí). Pak to znamená, že žalovaný musel disponovat volnými prostředky nepochybně ve výši kolem 650 000 Kč měsíčně. V opačném případě by nemohl dostát své povinnosti, ke které se dohodou z 3. 2. 2020 před opatrovnickým soudem zavázal, jakož i tomu, co sám deklaroval opakovaně vůči soudu, že plní.

9. Ačkoliv odvolací soud nemá za prokázané, že fotografie předložené žalobkyní o oblečení či o kosmetice jednoznačně prokazují to, že žalobkyně nakupovala drahou kosmetiku a drahé oblečení, protože tomu měl odpovídat předchozí způsob jejího života, pak bez ohledu na tyto důkazy, které nebyly průkazné, pokládá odvolací soud shora učiněná zjištění o možnostech a schopnostech žalovaného jako manžela za trvání manželství disponovat částkou kolem 650 000 Kč měsíčně za dostatečně prokázanou, zvláště když i soud prvého stupně nepominul, že například náklady na dovolenou otce s dětmi koncem roku 2020 téměř ve výši 1 000 000 Kč se neprojevily v žádné výběrové položce na účtech žalovaného. Rovněž tak o jeho možnostech a schopnostech disponovat dostatečně velkým měsíčním obnosem svědčí i již dříve jednorázově poskytnuté obnosy žalobkyni jako manželce za trvání společného soužití ve výši 300 000 Kč či dokonce 500 000 Kč. To vše svědčí o tom, že majetkové poměry žalovaného překračovaly jím deklarovanou částku 400 000 Kč, pokud jde o volné disponibilní prostředky. Nelze rovněž pominout, že tato zjištění nejsou v rozporu s celkovou majetkovou situací žalovaného, [redacted]. Tedy z uvedeného lze učinit ten skutkový závěr, že hmotná úroveň žalobkyně i žalovaného byla v rozhodném období určována hmotnou úrovní jejich společenství, tedy rodiny jako celku, z nichž nelze vytrhovat náklady pro děti jako výdaje, které pro celkový obraz životní úrovně účastníků jako manželů nejsou podstatné (jak opakovaně naznačoval žalovaný). Pak to byl jednoznačně žalovaný, kdo vyšší životní úroveň manželů a jejich dětí za trvání společného soužití nastavil, neboť k tomu měl možnosti a tyto možnosti ve prospěch rodiny a tedy i žalobkyně využil způsobem, jak bylo popsáno shora.

10. Zcela správně soud prvého stupně přihlédl k tomu, že po dobu společného soužití, tedy od 9. 9. 2019 do odchodu žalobkyně ze společné domácnosti, tato vedle finančního plnění, které jí žalovaný byť s jistými obtížemi poskytoval, pak poskytoval i další plnění, a to naturální formou, neboť žalobkyně participovala na tom, že za ní byly hrazeny veškeré náklady na bydlení, náklady na jídlo a zcela správně k této skutečnosti soud prvého stupně přihlédl a zohlednil to v rozsahu stanovení vyživovací povinnosti. Pokud žalobkyně požadovala měsíčně částku 180 000 Kč, pak po dobu společného soužití i odvolací soud je přesvědčen, že s ohledem na další benefity, které se žalobkyně dostalo tím, že nemusela hradit běžné náklady, pak odpovídajícím výživným je po tuto dobu částka 110 000 Kč měsíčně. Po odstěhování ze společné domácnosti pak se i odvolacímu soudu jeví jako odpovídající výživné ve výši 180 000 Kč měsíčně, a to s ohledem na shora uvedené závěry o tom, že žalovaný nejméně částkou 650 000Kč Kč měsíčně jako volnými prostředky disponoval prokazatelným způsobem ve prospěch rodiny, tedy i žalobkyně.

11. Stejně jako soud prvého stupně, pak ani soud odvolací neshledal, že by uplatněný nárok žalobkyně byl zásadně v rozporu s dobrými mravy, jak namítal žalovaný, když pouhá skutečnost, že žalobkyně v posledním období, případně většinu období, trvání manželství nevykonávala výdělečnou činnost samo o sobě nemůže být rozporná s dobrými mravy ve smyslu § 2 odst. 3 občanského zákoníku, když tak, jak bylo již shora zdůrazněno, jednalo se zjevně o dohodu obou manželů o způsobu fungování rodinného společenství, a dále to bylo způsobeno i péčí žalobkyně o nezletilé děti, byť tato péče na žalobkyni výlučně nespočívala. Zcela se soudem prvého stupně lze souhlasit v tom, že nárok žalobkyně je rozporný s dobrými mravy až v okamžiku, kdy začala žít s jiným mužem za trvání manželství, a proto zcela správně již od 1. 9. 2020 jí nárok na výživné nepřiznal. Pokud jde o zánik vyživovací povinnosti, kterou žalovaný dával do souvislosti s průběhem rozvodového řízení a zejména s tím, že očekával, že 5. 5. 2020 dojde k rozvodu manželství, což se však nestalo, pak ani průběh rozvodového řízení, jak ho zjistil z obsahu spisu o rozvodu manželství již soud prvého stupně, nezakládá na straně žalobkyně nárok na výživné v rozporu s dobrými mravy a v tomto směru zcela odkazuje odvolací soud na podrobné odůvodnění soudu prvého stupně. Do úvahy o nároku v rozporu s dobrými mravy se pak neprosadí ani tvrzení žalovaného o nadměrném požívání alkoholických nápojů žalobkyní za trvání manželství, když v tomto směru žalovaný žádný relevantní důkaz nepředložil a jak vyplývá i z rozhodnutí rozsudku Krajského soudu v Praze sp. zn. 101 Co 308/2021-1072, pak nebylo zjištěno v tomto opatrovnickém řízení požívání alkoholických nápojů či závislost na něm. Jediným prokazatelným incidentem byla událost z 3. 11. 2020, na kterou žalovaný poukazoval, která však nemohla přivodit závěr o uplatnění nároku na výživné v rozporu s dobrými mravy.

12. Ačkoliv žalovaný v odvolání poukazoval na neúplně zjištěný skutkový stav, sám žádné relevantní důkazy na objasnění majetkových poměrů rodiny nepředestřel, pokud soudu vytýkal, že nezjistil náležitě majetkové poměry žalobkyně, ani její příjmy z pronájmu nemovitostí v [redacted] a v [redacted], pak z obsahu spisu vyplývá, že přes toto své tvrzení, žalovaný žádné důkazy na podporu toho, že žalobkyně nájem z nemovitostí pobírá, neoznačil a ani nepředložil. Není rovněž správný argument žalovaného jako odvolatele, že správně měl soud oddělit náklady na dovolené a životní náklady na rodinu od potřeb a nákladů pro žalobkyni. Taková úvaha je chybná již proto, že zásadně stejná hmotná a kulturní úroveň obou manželů vychází z celkového majetkového společenství rodiny, kterou za trvání manželství oba vytvořili, tedy včetně potřeb a nákladů na i další členy domácnosti, jejich nezletilé děti. Od celkové zjištěné životní úrovně rodiny jako celku se pak odvíjí úvaha o zásadně stejné hmotné a kulturní úrovni oprávněného manžela vůči manželu povinnému. Rovněž není správná ani výtka odvolatele o tom, že soud prvého stupně neměl vůbec přihlédnout k hodnotě letu z roku 2020 téměř za 1 000 000 Kč, neboť se jednalo pouze o pobyt dětí s žalovanými jako jejich otcem bez žalobkyně. Soud prvého stupně zcela správně hodnotil možnost a schopnost žalovaného disponovat volnými prostředky v té míře a v tom rozsahu, že nemohl ponechat bez povšimnutí, že takto nákladný výdaj téměř ve výši 1 000 000 Kč žalovaný nehradil z účtů a byl schopen ho zaplatit tzv. z ruky. I to vypovídá o

hmotné a kulturní úrovni celé rodiny a tedy i o možnosti a schopnosti žalovaného přispívat na výživu žalobkyně přiměřenou částkou. Zásada stejné hmotné a kulturní úrovně, jak o ní zákon v § 697 odst. 1 vypovídá, totiž vychází především ze zásady rovnosti mezi mužem a ženou v manželství, tedy vychází z toho, že oba mají stejná práva a povinnosti. Pokud je dohoda mezi manžely taková, že jeden z nich se bude více podílet na získání majetkových hodnot, pak druhý manžel, který se výraznou měrou na získání majetkových hodnot nepodílí, přesto má zachována stejná práva na zásadně stejnou hmotnou a kulturní úroveň, tedy má právo na zajištění svých potřeb v tom rozsahu nebo zásadně stejném rozsahu, jak byl zvyklý v době, kdy soužití fungovalo a kdy nebylo třeba vyživovací povinnost mezi manžely řešit a soudně upravovat. Znamená to, že výživné mezi manžely nevychází jen z prokázání konkrétních individuálních potřeb a míře jejich uspokojení, ale především vychází z objasnění hmotné a kulturní úrovně rodiny jako celku a jako společenství založené manžely; z toho také vychází pak závěr o rozsahu vyživovací povinnosti mezi manžely při zajištění zásadně stejné hmotné a kulturní úrovně obou.

13. S přihlédnutím ke všem těmto zásadám a principům pak napadený rozsudek obstojí, neboť vychází právě ze zásady zásadně stejné hmotné a kulturní úrovně manželů za trvání společného soužití, respektive za trvání manželství.

14. Pokud jde o správnost závěru soudu prvého stupně o rozsahu vyživovací povinnosti žalovaného, pak tento závěr se nedostává do rozporu s obsahem předběžného opatření vydaného v průběhu řízení, kde soud stanovil povinnost přispívat žalovanému na výživu žalobkyně částkou 60 000 Kč měsíčně. Jak i judikatura vyšších soudů opakovaně zdůraznila, je třeba důsledně rozlišovat výživné, které zmiňuje zákon v § 76 odst. 1 písm. a) o. s. ř. a výživné podle režimu § 697 občanského zákoníku. Toto posledně jmenované výživné vychází z předpokladu rovnosti mezi mužem a ženou v manželství. Pak smyslem ustanovení o vyživovací povinnosti mezi manžely je zajistit stejnou hmotnou a kulturní úroveň oběma. Výživné podle § 76 odst. 1 písm. a) o. s. ř. však je poskytováno pouze v nezbytné míře, tedy má pouze subsidiární povahu a má řešit akutní absenci hmotného zabezpečení navrhovatele jako oprávněné osoby.

15. Odvolací soud neshledává, že by soud prvého stupně při svém rozhodování porušil zásadu předvídatelnosti, když soud prvého stupně velice podrobně se zabýval a následně v rozhodnutí vypořádal s celkovými majetkovými poměry účastníků, respektive rodiny účastníků a ke všem provedeným důkazům se žalovaný mohl aktivně vyjádřit. Závěr soudu prvého stupně pak nemůže zpochybnit a zvrátit ani skutečnost, že žalobkyně měla vydat 40 000 knih, které nebyly prodány a jejichž prodejem mohla získat nejméně 3 600 000 Kč. Sám žalovaný (žalobkyně to nerozporovala) netvrdí, že by již došlo k prodeji těchto knih, tedy s tímto pro futuro příjmem v období od září 2019 do srpna 2020 jako rozhodné době, kterou soud při úvaze o rozsahu vyživovací povinnosti žalovaného vůči žalobkyni zkoumal, se tento budoucí případný příjem žalobkyně nemohl žádným způsobem promítnout.

16. Za této situace odvolací soud dospívá k tomu závěru, že se žalovanému, který zásadně skutková zjištění soudu prvého stupně nezpochybnil, avšak interpretuje je odlišně, a to ve svůj prospěch, nepodařilo zpochybnit správnost závěru soudu prvého stupně, a proto odvolací soud napadený rozsudek, který vychází z řádně zjištěného skutkového stavu věci a je souladný s právní úpravou o rozsahu vyživovací povinnosti mezi manžely podle § 219 o. s. ř. potvrdil, když správně zahrnul do přiznaného výživného veškerá plnění, která žalovaný na výživu žalobkyně v rozhodné době poskytl, což mezi účastníky nebylo sporné. Rovněž se, jak už bylo řečeno shora, odvolací soud ztotožňuje s tím, že žalobkyni nemůže náležet výživné poté, co začala žít ve společné domácnosti s jiným mužem. Jako správný pak odvolací soud potvrdil i výrok o nákladech řízení mezi účastníky, který vychází z ustanovení § 142 odst. 2, a tedy poměrnou částí přiznal žalobkyni náhradu nákladů řízení, které rovněž správně odůvodnil, správně poměřil vykonané náklady jejich účelností a část nákladů žalobkyni nepřiznal.

Shodu s prvopisem potvrzuje Lucie Lepská.

17. Rovněž soud prvého stupně nepochybil, pokud uložil žalovanému povinnost zaplatit státu soudní poplatek z předmětu sporu, když žalobkyně je v řízení věcně osvobozená a poplatková povinnost přešla na žalovaného. Soudní poplatek pak byl stanoven ve správné výši, a to s ohledem na přiznaný rozsah vyživovací povinnosti. Bylo proto i toto usnesení jako správné potvrzeno.

18. Výrok o nákladech odvolacího řízení vychází z plné procesní úspěšnosti žalobkyně ve smyslu § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o. s. ř., když předmětem odvolacího řízení je přiznané plnění ve výši 1 932 333 Kč za celkovou dobu do 31. 8. 2020. Podle § 7 odst. 6 advokátního tarifu pak odměna za jeden úkon činí 16060 Kč. Za žalobkyni byly vykonány 2 úkony (vyjádření k podanému odvolání a účast u jednání odvolacího soudu), dále žalobkyně náleží 2 paušální náhrady po 300 Kč podle § 13 odst. 3 tarifu. Zástupce žalobkyně uplatnil i náhradu cestovních výdajů ve výši 384 Kč (doprava vlakem a autobusem z Českých Budějovic a zpět), když zastupující advokátní koncipient u odvolacího soudu pracuje pro advokáta v Českých Budějovicích, kde ostatně má převážnou měrou činnost i advokát žalobkyně, který je registrovaným plátcem daně právě u Finančního úřadu pro Jihočeský kraj, pracoviště České Budějovice. Vedle toho pak uplatnil zástupce žalobkyně i náhradu za ztrátu na čase ve výši 10 půlhodin po 100 Kč za čas strávený na cestě. Takto celkem vznikly žalobkyni účelně náklady ve výši 34 104 Kč, což spolu s 21 % DPH činí náklady ve výši 7161,84 Kč, představuje částku 41 265,84 Kč. Odvolací soud uložil žalovanému, aby ve lhůtě zákonné podle § 160 odst. 1 část věty před středníkem o. s. ř. a v souladu s ustavením § 149 odst. 1 uhradil tyto náklady k rukám právního zástupce žalobkyně.

19. Ze všech těchto důvodů bylo rozhodnuto, jak shora uvedeno.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku není dovolání přípustné.

Praha 16. června 2022

JUDr. Jana Hráchová, v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Lucie Lepská.